

LJETOPIS

II-1

2021.

DRUGA GIMNAZIJA SARAJEVO

ČETVRTAK 04.03.2021.

INTERNETSKA KONEKCIJA

Danas smo imali test iz Fizike, i bit ću iskrena, mnogo sam se pripremala za ovaj test. Mislim da tri neprospavane noći i pet praznih šolja crne kafe na mom stolu to mogu potvrditi. Zato, dragi čitaocu, nadam se da možeš zamisliti moje razočarenje kada mi se, pred sami kraj, nakon što sam sve uradila, prekinula internetska konekcija i cijeli test obrisao. Naravno, naš profesor, ni za živu glavu, nije želio pomjeriti rok za 5 minuta te sam ja tako ostala sa činjenicom da ću test morati raditi ponovo. Moram pomenuti da sam bila toliko ljuta da na narednom času, Informatici, nisam čula ni riječ od onoga što je profesor govorio. Ostatak dana je protekao uglavnom za mojim stolom sa Veneom i olovkom u ruci. Također sam odlučila učiti Muzičku kulturu jer mi je moje šesto čulo govorilo da postoji velika vjerovatnoća da ću biti prozvana. Što se tiče političke situacije u našoj zemlji, klasično - haos na sve strane. Broj zaraženih i umrlih od koronavirusa u Bosni i Hercegovini svakim danom sve više raste. Trenutno ništa ne nagovještava povratak učenika u školske klupe. Nakon dva mjeseca, još uvijek nema Covid-19 vakcina koje smo platili, a za to vrijeme naša ministrica vanjskih poslova testira efikasnost ono malo vakcina koje imamo...

Elizabeth Bennet

PASPUČA

Dragi dnevniče,

danas ti počinjem pisati, što vjerovatno ne bih radio da mi ovo nije zadatak. Pisanje dnevnika mi se nikada nije činilo zanimljivim, ali možda nakon ovih sedam dana promijenim to mišljenje.

Kao i skoro svaki drugi dan, danas sam ustao samo petnaestak minuta prije početka nastave, što mi je dovoljno vremena da operem zube i umijem se, i da se u naredna dva časa malo razbudim da budem spreman za test koji imamo kasnije. Test sam prilično dobro uradio, ali ipak kod dotičnog profesora nikad nisam siguran šta će nam priznati kao tačno, a šta neće. Nastava je trebala trajati do 13:55, međutim završili smo ranije.

Dan je bio prilično običan, kao i većina dana u vrijeme pandemije. Danas je opet bio veliki broj novozaraženih u BiH, a i u Sarajevu. Većinu dana sam proveo u kući, gledajući u telefon. Osim toga, profesorica Bosanskog je najavila ispitivati, pa sam i to morao malo prelistati. Jedino zanimljivo što mi se danas desilo jeste bilo to što mi je pas nonšalantno uzeo papuču dok nisam obraćao pažnju i polako grickajući, odgrizao dio, što me nije previše začudilo, jer iz nekog razloga ima veliku mržnju prema mojim papučama.

Predvečer sam prošetao psa, i ostatak večeri proveo igrajući se na kompjuteru sa drugovima iz osnovne škole.

To je to za danas, dnevniče. Pisat ću ti opet sutra.

Risto III Strujar

ČETVRTAK 04.03.2021.

ČAROBNI NAPITAK

Četvrtak sam iskoristio da probam „čarobni napitak“ za mršavljenje koji su koristile moja mama i sestra već nekoliko sedmica. Glavni sastojak je kiselo mlijeko, a od sporednih sastojaka ima žitarica, suhih šljiva, grožđica i sl. Ovaj napitak je zamjena za klasični doručak. Ubrzo sam shvatio koliko je zapravo ovaj napitak „efikasan“. Četvrtkom mi se nastava završava poslije 2 i ja ni nakon 5 sati nisam uspio popiti taj napitak koliko je „dobar“.

Čarobnjak iz Oza

Magični napitak

PETAK 05.03.2021.

VESELI ČAS

Danas sam imao čas Geografije. Toliko o tome.

Ragib Bandera

(NE)BITNE STVARI

Prijateljstva se mogu vrlo brzo pokvariti ako u njih ne ulažete, a naučnici navode da vam je za to potrebno oko tri mjeseca. Za sedmicu će biti tačno godinu dana otkako je nastava promijenila svoj oblik na isključivo online izvođenje, što je zapravo poprilično dug period u ovom kratkom životu. Ne bih se nazvala društvenim leptirom prije pandemije, ali ono što je svakako tačno je da mi dosta mojih prijatelja nedostaje. Sastajanje u hodnicima tokom petominutne pauze, vraćanje kući, zajednička učenja, a ponajviše smijeh i priče s velikog odmora. Tek kada čovjek izgubi neke stvari koje je olako shvaćao, uvidi koliko nas zapravo sitnice čine i da je njihovo značenje nepojmljivo. Tokom prethodnih sedmica, dosta sam se posvetila učenju i spremanju za pismena i usmena odgovaranja do toga da sam u potpunosti zanemarila društvenu komponentu, tako da je ovaj tmuran petak znatno poboljšao videopoziv s mojim prijateljima. Dvosatni sastanak da ispričamo sve muke koje smo pretrpjeli posljednjih sedmicu dana, smijanje nezgodama, a povrh svega zajedno smo pogledali i film. Možda ovo druženje nikada neće biti približno onom uživo, ali je najbolje što u ovom momentu možemo priuštiti da okusimo barem djelić onoga što je nekada bilo.

Pandora

ZANIMLJIVE KOMŠIJE

Već sam bila nervozna jer je treći dan testova ove sedmice nastupio, a onda su i komšije pridonijele toj nervozi. Radiš test i samo čuješ kako se par srednje dobi raspravlja i galami iz sveg glasa. Nije pomogla tutnjava ogromnih kamiona koji su manijački letjeli preko ležećih policajaca. Bilo je sve u redu dok se galama nije pogoršala. Htjela sam im zabiti stolicu u glavu, ali eto, ne može se. Šlag na tortu je bila vaza. Valjda su u žaru rasprave odlučili bacati namještaj. Vaza je proletjela i razbila se na betonu našeg parkinga, a galama se pojačavala. Vjerovatno je neko nazvao policiju, jer je naposljetku došla. Nisu našli ništa puno osim nekih razbijenih predmeta i malo krvi. Nikad mira ovdje...

Illustrator

SUBOTA 06.03.2021.

ALFREDO

Dragi Alfrede,

dok sjedim ovdje u svojoj sobi i učim neku lekciju iz Biologije koju nikada neću koristiti u svome životu i slušam Šopena, želio bih ti skrenuti pažnju da ti nikada ne bih pisao da nisam dobio zadatak ovo da radim. Osjećaj se počašćeno što ću ti narednih dana, tačnije sedmicu, pisati nešto o svom životu i svakodnevnim mislima, koje me salijeću i donose mi nemir, spokoj, ponekad i uzbuđenje u „ovim vremenima.“

Siguran sam da si već obavješten da već godinu dana vlada pandemija cijelim svijetom i da nam ne dozvoljava da nastavimo sa „normalnim“ životom. Da raščistim jednu stvar: ja ti o tim teškim vremenima nemam namjeru govoriti. Iako sam svjestan činjenice da je naša svakodnevnica u potpunosti izmijenjena, te da su naši načini razmišljanja u potpunosti drugačiji nego prije pandemije, smatram da neprestano osvrtnje na „bolja vremena“ u čovjeku ne može doprinijeti ništa dobro. Ukoliko se nadamo da naši dani u kojima nismo imaginarna tvorevina, već stvarni ljudi od krvi i mesa koji žele da ispune različite potrebe, mogu nekim čudom se vratiti na staro, ne preostaje nam ništa drugo nego da se sažaljevamo nad naše živote. Stoga sam čvrstog mišljenja da od svake loše situacije u kojoj se nađemo moramo izvući najbolje, zarad nas samih i našeg dobra.

Osvrnuo bih se na taj takozvani „normalni“ život, kao i pojam normalnog. Tu riječ čujem isuviše puta da bi mi svaki put zaparala uši, iz proste činjenice da „normalnost“ sama po sebi ne može da se određuje laički. To što ljudi uzimaju sebi za pravo da određuju ko je „normalan“ a ko nije, dolazi iz slobode da se procjenjuje nečije ponašanje ili nečiji postupci na osnovu vlastitih, prihvatljivih parametara. Isto se implicira i za vrijeme i doba u kojem se nalazimo. Samo zato što nismo sposobni prilagoditi se načinu življenja ne mora značiti da je ovo doba „nenormalno“ ili ne.

Možda u jednu ruku pretjerujem, jer ne reaguju svi na isti način i ne primaju promjene podjednako dobro, ali imao sam potrebu to da ti kažem. Ljudi imaju različite definicije „normalnog“, i današnja svakodnevnica mnogima ne odgovara iz razloga što je kod mnogih ljudi narušen taj mir kojem težimo cijeloga života. Tu „normalnost“ ne bih drugačije nazvao nego uobičajenost koju smo navikli da imamo. Kada ona biva poremećena, u zavisnosti od naših načina razmišljanja i ostalih vanjskih, životnih faktora kojima smo podložni, čovjek obično ne zna, ili ne želi da reaguje stalozeno i prihvati stanje kakvo jeste. Samo zato što su se vremena promijenila, ne znači nužno da je sve narušeno, te da mi moramo da se protivimo toj promjeni, iako ona možda i jeste dobra po nas. U toj igri između prihvaćanja novog i odbacivanja starog bojimo se da ne izgubimo i/ili narušimo ono što već imamo. Koliko god se opirali, od života ne možemo pobjeći i od njegovih obaveza se ne možemo sakriti. Trebamo nastojati da vjerujemo u šta nas motiviše, pokreće, a promjene prihvatiti u skladu sa situacijom u kojoj se nalazimo.

Nadam se da ovo nije previše priče za jedan dan, ali kao što sam već rekao, osjećaj se počašćenim što ti ovo pišem. Naposljetku, želio bih da prihvaćaš moje misli i događaje sa nekom dozom ispunjenosti, te da ih čitaš sa zadovoljstvom. Umalo zaboravih, danas sam dovršio knjigu koju sam pročitao već dva puta!

Do sljedećeg puta,

Markus

SUBOTA 06.03.2021.

SMISAO

Vrijeme je ćudljiva stvar, pogotovo kada protiče kroz prste poput zrnaca pijeska – neprimjetno, ali sigurno. Uskoro će godina od proglašenja vanrednog stanja koronavirusa u našoj državi i od početka online nastave. Ali opet, sve kao da se ništa desilo nije, kao da će svakog momenta neko iskočiti iza zastora i reći nam da je ovaj film konačno gotov. No, ovaj film nema kraj – samo mnogo nastavaka koji su svaki kopije prethodnog.

Ljudi obolijevaju, umiru, bolnice su prepune, obrazovanje je u kritičnom stanju, nezaposlenih sve više, izlazaka sve manje i sve više blijedi neki ideal normalnog života i čovjek se postepeno navikava na prihvatanje onoga oko sebe. Na prihvatanje činjenice da vlasti nije briga za njega nego samo brinu o sebi, na prihvatanje činjenice da je mnogim profesorima bitnija ocjena i zadovoljavanje vlastitog ega nego prilagođavanje situaciji i kvalitetan prijenos znanja, na prihvatanje činjenice da je kontakt s dragim osobama sažet na virtuelni nivo i da polako neka prethodna prijateljstva blijede radi nepostojanja realnog kontakta i na prihvatanje činjenice da ovakve stvari nije nimalo lagano podnijeti. U još veće ponore vodi pomisao na to da će nekada u nekom historijskom udžbeniku ili nekoj statistici sve ovo kroz šta prolazimo biti samo jedna brojka ili kratki pasus i postavlja se pitanje; ima li išta od ovoga smisla? Šta uopšte čovjek može sada raditi osim prihvatiti stvari onakvima kakve jesu? U tom prihvaćanju svoje sudbine leži jedna mudrost ka kojoj se trudimo da težimo. Nju su iznijeli i Buda, rekavši nam da u prihvaćanju leži spas, i Hegel, navodeći da čovjek može istinski živjeti samo u svom vremenu. Ali da li je zaista tako? Zar žar mladosti u nogama i prsima može tek tako biti dresirana? Zar će samo poput vatrometa na sekundu obasjati nebo i onda zauvijek utihniti i prihvatiti da se mora ona prilagoditi svijetu, a ne svijet njoj? Zar nije pravično osjećati nezadovoljstvo i tražiti promjenu – tražiti bilo šta što će tom plamenu omogućiti da gori još bar malo duže. Da li se mora poput Sizifa pomiriti s kaznom koja će je vječno sputavati? Ili ipak mora pronaći neku ćudnu silu koja će joj udahnuti život – smisao postojanja unutar sebe? Mnogo je pitanja na koje postoji mnogo odgovora o kojima će mnogi raspravljati, ali da li će uistinu moći razumjeti nešto kada ono ostane u prošlosti?

Niko sada nije mudrac, niko sada nema rješenje niti može biti oslonac. Mnogi će još pričati o ovome i spominjati razne mudrosti svijeta, ali na kraju krajeva šta zna jedan Hegel koji nikad naše cipele nosio nije, šta zna jedan starac s bolovima u koljenu svaki put kad pada kiša, kako mlade noge žele trčati i bježati, I bježati...

2

PROSVJETLJENJE

Pozdrav, hartijo bijela. Danas na tebe ne zapisujem puno jer sam cijeli dan radio nešto za školu, ali sam se makar naspavao. To je bila laž, nisam se naspavao, jer za razliku od svih normalnih, ja idem na kurseve stranih jezika. I da, dajem sebi za pravo tebi ovako bezrazložno zvocati, iako je to jako lijepo iskustvo za koje sam vrlo zahvalan. Taj kurs uvijek bude dobar izgovor kada ne radim ništa ostatak dana pa onda kažem sam sebi: “Ma nisam mogao stići, imao sam kurs.”. Osim rada za školu, koji je danas ipak bio neizbježan, desilo mi se još nešto. To nešto ćemo nazvati duhovnim prosvjetljenjem; shvatio sam da sam previše jeo, a ništa nisam radio, prvi korak ka postojanju ljudske verzije amebe koja samo leži u krevetu i primarno zanimanje joj je bacanje pogleda uvis. Vjerovatno se lahko može zaključiti da sam odlučio malo manje jesti i početi vježbati. Taj prvi trening je bio bolan, bolan kažem! O, agonije li jadnih, na sreću ne još atrofiranih mišića. Na kraju sam se naravno osjećao bolje, moje mišljenje o sebi je bilo malo svjetlije, ko bi rekao da su blesavi životni gurui imali pravo kada su rekli da se čovjek nakon treninga bolje osjeća. Toliko od mene za danas, vidimo se sutra s upalom mišića.

Ragib Bandera

NEDJELJA 07.03.2021.

PRIPREMANJE ZA NESPREMNOST

Nedjelja, po meni dan koji je možda i gori od ponedjeljka, jer sve obaveze koje sam eventualno odgađala za vikend, sastanu se u nedjelju. Danas sam završila svoje obaveze za školu i mentalno se pripremila za ponedjeljak - ako je uopšte i moguće se "pripremiti" za takvo nešto. Prošla sedmica je bila preokupirana testovima i ocjenjivanjem iz različitih predmeta, pa jedino što me tješi za ovu sedmicu je to da ona neće biti gora od prošle... Valjda...

Helianthus

I ONDA...NIŠTA

Dragi dnevniče,

danas je sedmi mart. Zadnji dan normalne nastave bio je jedanaesti mart prošle godine. Polahko se približava tačno godina dana. Do sad smo se već navikli i na online časove, i na paljenje kamera, i na manjak motivacije, i na ostajanje u kući po nekoliko dana, i nošenje maski gdje god da krenemo, i konstantno traženje dezinfekcije po džepu. Toliko smo se navikli da jedino mislimo o tome kako zaštititi sebe, svoju porodicu, samo da niko nije zaražen, samo da su svi zdravi. Vjerujem da je zdravlje uvijek prioritet i da je sve ostalo manje važno, da će sve proći i naposljetku doći na svoje. Međutim, nije sve tako kako se čini na prvu. Vrijeme ne mari za uzrok, a najviše trpi posljedice. Ono nastavlja da teče i da ide kako je zacrtano, bez da ikog sačeka, bez da malo uspori. Ono što me najviše muči jeste činjenica da na jesen krećem u treći razred. Treći razred! To znači da će do septembra proći već pola mog srednjeg školovanja.

Osnovna škola traje devet razreda, a s obzirom da smo tek djeca kad krećemo u prvi razred i da u suštini svi zajedno odrastamo kroz naredne godine, nekad se čini da traje puno duže. Imamo dovoljno vremena da narastemo, učimo, plačemo, zaljubimo se, pobjegnemo s testa, prespavamo prve časove... Srednja škola traje samo četiri godine. To je period u kojem prolazimo kroz sve i svašta, od psihičke promjene uvjetovane ulaskom u adolescentno razdoblje života, do briga i muka koje uzrokuje škola, porodica, prijatelji... To je period u kojem bismo trebali naučiti najviše, koliko školskog gradiva, toliko i životnih lekcija.

Da mi je prije godinu dana neko rekao da će mi nedostajati najobičnije stvari poput pakovanja knjiga u ruksak, otvaranje vrata od kabineta, penjanje uz stepenice i držanje za ogradu, gledanje u televizor koji se nalazi u hodniku kako odbrojava sekunde do početka časa... ne bih mu vjerovala. Da sam znala da to neću biti u prilici raditi za godinu dana, izašla bih na svaki veliki odmor, ostala pet minuta duže sa razredom poslije škole svaki dan, skinula slušalice u tramvaju i samo upijala priče ljudi oko mene. Bez da razmišljam hoće li neko kihnuti u mene, da li ljudi iza stoje previše blizu, da li me boli grlo jer sam jučer slučajno popila vrelu kafu ili zbog, ne daj Bože, virusa. Dok pišem ovaj dnevnik, izbjegavam koristiti te riječi poput virus, koronavirus. Ako još koje ime postoji, i njega rado izbjegavam. Tjeram se da mislim o nečemu drugom, da skrenem misli sa svega ovoga. Ali kako da skrenem misli kada najljepše godine svog života provodim u četiri zida svoje sobe. Kako da skrenem misli kada znam da moja nana leži u sobi pod temperaturom dok svi iščekujemo rezultate. Kako da skrenem misli kada me sve oko mene podsjeća na jednu jedinu stvar koju pokušavam da zaboravim. Ne mogu. Ali trudim se ostati optimistična i nadati se da će uskoro biti bolje. Jer mora uskoro biti bolje. Samo da se ovo što prije završi.

Athena

NEDJELJA 07.03.2021.

RUŽAI

Upravo sam se sjetila da je sutra 8. mart. Nisam ništa pripremila ni mami ni nani, ali idem popodne u kupovinu pa im tad mogu nešto uzeti.

Zaboravila sam im kupiti nešto. Uzet ću im sutra po ružu.

Neodgovorna

Ruža

PONEDJELJAK 08.03.2021.

RUŽA II

Zaboravila sam im uzeti po ružu.

Neodgovorna

OGROMNA GREŠKA

Prije pandemije ponedjeljak je bio puno značajniji, u smislu da smo više cijenili vikend. Manje je dešavanja, dani brže prolaze i to me plaši. Virus nam je oduzela skoro čitavu godinu zabavnih iskustava i sjajnih prilika za druženje. Dok ovo pišem sve više me muči ova misao. Tokom online nastave, školu je lakše zapostaviti. Nedostaje mi biti u autobusu i pričati s vršnjacima u pravom svijetu, a ne preko nekih online aplikacija.

Ovo jutro sam se morao probuditi sat i pol prije nastave da bi me snimali povodom nekog rezultata sa takmičenja (Ovo je bila ogromna greška!). Standardna procedura, izuzev nekih besmislenih pitanja kao: „Da li vjeruješ u Boga?“ ; „Koliko dnevno radiš matematiku?“ i ono standardno: „Otkud ljubav za matematikom?“. Čak su me snimali u kući i morao sam se praviti da nešto radim i pišem.

Danas se na nastavi većina profesora nije pojavila, samo su nam poslali neke materijale koje niko neće ni pogledati. Super! Slobodan dan! Šta ću uraditi sa ostatkom dana je samo moja volja. Bio sam vrijedan i uradio sve što sam naumio, i upravo sam slagao. Nemam motivacije, ni volje za ičim kad nema nastave. Ozbiljan problem koji se ne trudi biti riješen je motivacija učenika da zaista uče, a ne samo da prate nastavu. Jednostavno, ambijent svog ugodnog doma i stolice u svojoj sobi ili prebivalištu nije adekvatna radna atmosfera sa još 30 ljudi.

Ono što je interesantno je da su objavili da će biti lockdown preko vikenda. To mi ne pravi veliku razliku. Zanimljivo je vidjeti ljude kako se nerviraju oko situacije, iako to mene ne dotiče.

Glavonja

ŽENSKE PRIČE

Nažalost ponedjeljak, ali je makar danas Međunarodni dan žena. Lijep dan koji je često protumačen na pogrešan način. Umjesto da taj dan bude podsjetnik na snagu koju žena posjeduje, mnogi to vide kao dan kada moraju kupiti glamurozne poklone, velike bukete ruža i bombonjeru, iako to nije poenta ovog dana. Žena ne treba cvijeće, treba poštovanje i ravnopravnost koju zaslužuje. Žene su oduvijek imale glas i tek sada svijet ga počinje slušati. Nadam se da će barem naredne generacije imati bolje uslove za život, da neće slušati priče poput: “Ko se tuče taj se voli” ili “Kako si bila obučena?” ili pak “Žene pripadaju u kuhinji”. Žene nisu predmet, žene nisu ukras, živa smo bića i želimo da se prema nama tako i odnosi. Bit će težak put promijeniti sve, s obzirom da se ovakav način ophođenja vidi i u mnogim filmovima, knjigama i muzici. Teško će biti, ali vrijedno je truda. Svijet će se promijeniti, vjerujem u to.

Enita

UTORAK 09.03.2021.

UTAKMICE I ŠKOLA

Ovaj deveti dan trećeg mjeseca dvije hiljade i dvadeset prvog ljeta je bio jedan neobičan dan u životu učenika Druge gimnazije. Imao sam samo 2 časa održana preko video poziva, a to su Turski jezik i Fizika. Za ostale predmete smo dobili zadaću koje trebamo uraditi do narednog časa. Iako ovo zvuči normalno za većinu ostalih škola, u Drugoj gimnaziji ovo je rijetkost. Imao sam malo više slobodnog vremena, taman dovoljno da spremim test iz Biologije i zadaću iz Geografije za sutra. Navečer je uslijedila noć Lige prvaka u svom klasičnom izdanju: produžeci u Torinu između Porta i Juventusa gdje je Porto izgubio utakmicu ali ipak prošao dvomeč, te uzbuđljiva utakmica između Sevilje i Borusije Dortmund.

Hodža

BEZNAĐE

Jutros je veoma hladno. Miriše na snijeg, ljudi se kreću polahko, kao da se boje da bi ih još nešto moglo iznenaditi. Može li gore od ovoga? Može, uvijek može gore. Svi se suosjećamo, ali ipak smo sretni što nismo među zaraženim. Sebično, ali ljudi smo. A ljudi su sebični. Sve je postalo skuplje, primjećujem to čak i ja koja nisam zadužena za kupovinu potrepština u našoj porodici. Svaki dan, fening po fening. Kažu na vijestima plate sve manje, a potrošačka korpa skuplja. Ko će preživjeti?

Djevojčica iz vode

PRIČA BEZ REDA

Ovih dana često slušam muziku, skoro svaki dan. Nedavno sam mami pomogla da očisti kuhinju i počela sam pjevušiti neku pjesmu, koju nisam čula odavno. Vratila su mi se sjećanja kako je prije sve bilo jednostavnije, kada smo bili mlađi. Ne mogu reći da smo sada nešto odrasli, ali u poređenju s tim vremenom dosta smo se promijenili. Prisjetila sam se tako nekih momenata i pomislih da zaista nisam bila svjesna da će mi ti trenuci biti dragocjeni u budućnosti. Nisam razmišljala šta će biti, samo sam postojala, tu u tom trenutku, mala i velika ja koja tek treba da dođe. Nostalgija je čudo jedno, tako komplikovana emocija. Nekada sam sretna što sam nešto doživjela, a s druge strane žao mi što je sve to prošlo. A nakon tuge ili radosti, šta već prije dođe, pojavi se val prokletih misli i razmišljanja. Da li se to baš tako desilo, da nisi slučajno umislila? Ne bi ti bio prvi put. Baš si morala to reći, zar ne? Nisi mogla šutjeti. Nekada me nervira kako mi mozak funkcioniše, krivi mene za stvari koje je on shvatio i uradio nekada u prošlosti. Kako je to pošteno? Mogla sam završiti ovu priču bez da kažem kako mi je dan prošao. Nije bio zanimljiv dan, ne brinite, utorak je dosadan, nekada zaboravim na njegovo postojanje. Ali lijepa stvar u vezi ovog dana je što ima samo pet časova u školi, a uz to sam ove sedmice bila druga smjena pa sam mogla i duže da spavam. Prijali su mi dodatni sati sna. Poslije škole sam željela prošetati, ali priroda je poremetila planove. Kapi kiše su počele svoju laganu igru i morala sam ostati unutra. Ali nije sve crno i bijelo, ima nečega i sivog.

Enita

SRIJEDA 10.03.2021.

PROLJETNE PAHULJE

Sreća nerijetko zna biti kao potpuno nepoznat teritorij, slična hvatanju snijega toplim rukama – ako se predugo držimo za to, topi se, klizi među prstima, a čak i nakon što nestane, hladnoća se zadrži poput ostataka mećave. Desetog dana ovog mjeseca snijeg je pao neočekivano nakon niza toplih i sunčanih dana najavljujući proljeće. Sa snijegom dolazi i poseban osjećaj. Sylvia Plath u jednoj od svojih poema ističe kako zima ispunjava dušu i tačno tako se osjećam kada vidim nježni pad bijelih pahulja, koje bih nazvala čudom. Čudo koje se najbolje osjeti kada se probudite usred noći i vidite da je snijeg. Na pločnicima snježni nanosi gotovo pa i svijetle u svjetlu ukleto prigušenih uličnih svjetiljki oduzimajući dah. Gledate kroz prozor ples tog čuda gdje je sve mrtvo tiho, a dah vam zamagljuje staklo prozora i onda odjednom osjetite neko neobjašnjivo zadovoljstvo s neočekivanim mirom da ako se usudite pomisliti da možda sve napokon pronađe svoje mjesto i upotpuni ulogu čuda. Melanholija u padanju snijega podsjeća na istinitu sreću iz ranog djetinjstva, na hladne mehke pahuljice na mojim toplim crvenim obrazima. Ovog dana zima i proljeće vode rat i bore se za prevlast. Kapljice suza padaju kroz grane, snijeg na putu se ipak topi. Žuta boja male jagorčevine i nepovratno zelenilo trave označavaju pobjedu proljeća. Desetog dana ovog mjeseca snijeg je pao neočekivano i otopio se znajući da ne ide sve po planu.

Pandora

Proljetne pahulje

SRIJEDA 10.03.2021.

PALAČINCI

Dragi dnevniče,

danas malo vedrija tema: palačinci. Ustvari, prva stavka dnevnog reda bila bi to da sam dobila tri petice danas – što se mene tiče dosta za naredne dvije sedmice. Eh sad, ja sam mišljenja da ljudi mogu ponavljati određene stvari iznova i iznova bez da im dosade, iz nekog nepoznatog razloga. Recimo, ako čujem neku pjesmu sedam puta, osmi put će mi već dosaditi, međutim, kod određenih pjesama, što se mene tiče ne moram ih nikad ni ugasiti. Ista stvar je i sa palačincima – nutella, plazma i šlag ne mogu nikako da dosade.

Ti palačinci mogu predstavljati i neki bespotrebni predmet koji stoji u ćošku naše sobe već pet godina, ali ga ne želimo baciti jer nam je drag. Mogu predstavljati našu najdražu šolju iz koje svako jutro pijemo kafu. Palačinci ponekad mogu postati navika bez da smo toga svjesni. Ali to što neke stvari obavljamo rutinski ne znači da nam i dalje nisu drage. Palačinci mogu predstavljati i neku osobu s kojom nam nikad nije dosadno bez obzira koliko dugo vremena provodimo s njom. Imam i ja svoje palačinke u obliku osobe. Ali o toj osobi ćemo neki drugi put (ili ne).

Athena

BITI ILI NE BITI

Što se tiče matematike, za divno čudo, profesor je već pregledao testove. Iznenadena? Poprilično. Zadovoljna? S obzirom da sam dobila peticu, veoma. Poslije dvočasa Matematike uslijedilo je ono što je Šekspir jednom nazvao “biti ili ne biti”, a što mi u II-1 i generalno u Drugoj gimnaziji zovemo “Čas Geografije”. Generalno, moje molitve od jučer su urodile plodom, jer je profesorica počela ispitivati od početka dnevnika, što je najveća želja svakog učenika koji se nalazi u drugoj polovini. Naša draga profesorica Bosanskog jezika i književnosti nas je poštedita muka, te nas pustila da ponavljamo Biologiju prije testa. A što se tiče biologije, prošla je neočekivano lagano, nimalo napeto. Na kursu italijanskog jezika koji sam imala poslije škole, imali smo skoro dva sata mučne konverzacije, koju s obzirom na moj trenutni siromašni vokabular, sa pravom mogu tako nazvati. Za osobu koja preferira gramatiku, ovo se jednom riječju može opisati kao pakao. Kasnije sam ponovo buljila u ekran svog laptopa, mada nije li to ono što generalno srednjoškolci ovih dana (pod tim mislim skoro cijelu prošlu godinu) rade. Večer sam provela radeći zadaću. Sada je pravi trenutak da spomenem da je možda bilo pametnije da sam prošli čas slušala profesora Informatike kada je zadavao zadaću, jer bih možda sada imala pojma šta trebam raditi. Ali budući da niko u razredu također, iz nepoznatog razloga, nema pojma, osjećam se manje krivom. Uglavnom, tako je prošao i ovaj dan, ali i ova sedmica pisanja ljetopisa.

Elizabeth Bennet